

NEN,
15-17.
Tieselen Gouden en
ZILVER en BELEE-
tekoers.
Verzekering,
49,
Lifrenten, enz.
Nederland,
STRAAT.
MALEFITT, A. W.
DUIKING, Mr. P.
Mr. H. VAN DER
AN DER VEGTE.
Geeft uit 4 pCt
50.— en / 50.—
nairs en Makelaars
G. WEISZ & Co.,
Torenlaan 58; te
F. J. BOLT.
ASIUM
den Dinsdag
ag 31 Augustus.
Boekhandel,
JER.
Zetten.
den worden op
egelaten, die de
MER.
at
kort de
aftervering.
DISME
TOIT,
75.
HANDEL
BOEKEN
& WOMBEN.
HOLEN.
broek. In 1837
ordt thans door
pouwd en anders
cinderen van de
al D. V. i Nov.
men, maar dan
90 kunnen be-
de harten neigt,
jk deel van het
g ontbreekt veel,
doutjks scholen
f gelooven; die
a Heeren, ver-
nog veler hart
voorzien.
meind:
RS, Voorzitter,
ngmeester,
iteit.
Baarn / 70.50;
m / 6.50; door
nlosch / 3.50.
eol. faculteit):
f / 10.15; van
n idem te Bar-
e / 5.36; van
m te Boskoop
f / 17.83; van
idem te Lei-
sburg / 13.60;
van idem te
Echten / 1.85;
van idem te
Lidken-
f / 16.41; van
idem te Lem-
lippenhuizen
f / 4; van idem
te Oosterzee
f / 4.51; van
idem te Wol-

De Heraut

van de

Gereformeerde Kerken in Nederland.

Het auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd overeenkomstig de wet van 26 Juni 1881 (Staatsblad N°. 124.)

Zondag 30 Augustus 1903. N°. 1339.

Abonnementen: franco aan huis, per drie maanden / 1.50, voor het Buitenland per jaar / 6 bij vooruitbetaling. Afzonderlijke nummers aan het Bureau 10 Cent. Abonnementen worden aangegonnen door alle Boekhandelaren, Postdirecteuren en aan het Bureau te Amsterdam.
Advertentie: van 1 tot 6 regels / 1.20, voor elke regel meer 20 Cent. Aanvragen en vermelding van liddegeven en Verlagen van velen. 13 Ct. p. regel.

„Uit geheel uw kracht“.

En Jezus antwoordde hem: Het eerste van alle de geboden is: Hoor Israël, de Heere onze God is een éénig Heere; En gij zult den Heere uwen God liefhebben uit geheel uw hart en uit geheel uwe ziel, en uit geheel uw verstand, en uit geheel uw kracht. Dit is het eerste gebod.
Markus 12: 29 en 30.

Niets stuit zoo, als het oppervlakkig schermen en het opgewonden dwepen met liefde, gelijk dit in onze liefdelooze samenleving nog altoos tot den goeden toon behoort. En hinderlijk bovenal wordt dit spelen met het hoogste wat er in hemel en op aarde bestaat, als ge in ongeloofige en halfgeloovige kringen, vooral door heel of half gemancipeerde vrouwen, het hooge ideaal der liefde keer op keer misbruiken hoort, om er bij voorkeur alle geloovige belijdenis van het Evangelie mee te weerstaan.

De liefde heet dan al de religie. Daar hoeft niets bij. Het oude Testament is veel te onbarmhartig. Paulus met zijn vervloeking kon veel te hard zijn, en heeft alleen door de hymne der liefde in 1 Cor. 13 zijn eere gered. Alleen Johannes, de apostel der liefde, is een man om mee te dwepen, want dat hij vuur uit den hemel wilde zien nederdalen om de tegenstanders van Jezus te verdoen, zal wel niet waar zijn, en dat hij vermaand zou hebben, om iemand die van de leer van Christus afviel, zelfs niet in zijn huis te ontvangen, (2 Joh. 10) staat wel in zijn brieven, maar die brieven zijn immers onrecht. Bovendien, zij, als minnaars der liefde, houden zich alleen aan Jezus, die zich nooit door iets anders dan door zachte, teedere liefde liet leiden. Want wel is het zoo, dat Jezus hard, scherp zelfs, tegen de Pharizeen kon zijn, maar dat zijn zij ook, want de Pharizeen, — dat zijn immers de „sijnen“, de orthodoxe Christenen, en die sparen ook zij niet. Dat hoeft niet. Die letterdienaars staan ook voor hen buiten de wet, ook buiten de wet der liefde.

Voelt, tast ge nu niet, hoe die valsche liefdesmanie onverbiddelijk door Jezus in wat hij over het eerste en groot gebod sprak, veroordeeld wordt?
„O, Gewisselijk. Op liefde alleen, op niets dan liefde komt het aan. De liefde is het hoogste, de liefde het één en al. Mits op ééne voorwaarde, op deze voorwaarde namelijk, dat al uw liefde van de liefde voor uw God uitge, d. w. z., dat in uw liefdeleven de liefde voor uw God op den voorgrond sta, en dat deze liefde voor uw God derwijs heel uw liefde beheerscht, dat ge Hem liefhebt met heel uw hart, heel uw ziel en heel uw verstand.

Ja, als waar dit nog niet scherp en bevestigd genoeg uitgedrukt, en als om een laatste misverstand en wanbegrip af te snijden, voegt Jezus er nog een vierde aan toe, en bindt het u op uw conscientie, dat deze liefde voor God dan alleen aan het hooge ideaal beantwoordt, zoo ze ook is een liefhebben van God uit al uw kracht.

Jezus doet dus niet, wat, heel averechts, menig belijvend Christen doet. Hij zegt niet: Ja, God, is wel de liefde, maar ge hebt ook met zijn heiligheid te rekenen. Neen, uw Heiland plaatst niets boven, noch ook iets naast de liefde. De liefde is hem het altoegezame. Alleen maar, hij komt er tegen op, dat die liefde in hoofzaak alleen met den naaste rekent. Hij eischt en wil, dat in uw liefde de liefde voor God het albeheerschend uitgangspunt zij, en hij laat u niet los, eer ge het verstaan hebt, dat aan uw liefde voor God nooit eenige grens mag gesteld worden, en dat ze daarom óók zijn moet een liefde voor God uit al uw kracht.

Liefde voor God met heel uw ziel, heel uw hart, en heel uw verstand, kan nog in het gevoel vervloeden of in het denkbeeldige hangen blijven, maar als ge God liefhebben moet óók uit al uw kracht, dan eischt ze uw werkelijk leven, heel uw persoonlijk bestaan, heel uw persoons- en levensbesteding op.

Kracht is al wat u uitgaat, krachten het pand door God u toevertrouwd, als uiting van de talenten u geschenken, van de macht en bevoegdheid waarover ge te beschikken hebt, van de middelen die in uw hand zijn gesteld, van den invloed, dien ge oefent, van den tijd die u gegund is, van de omstandigheden die uw krachtsbetoon mogelijk maken.

En al deze krachten, waarover ge vervoegt, en die u onder verantwoordelijkheid aan Hem die ze u schonk, zijn toevertrouwd, eischt Jezus dat ge alsóó tot uiting zult

brenge, dat in aller werking de liefde voor uw God het beheerschende element zij.

Versta dit niet in valsche geestelijken zin. Voor de hand ligt de inbeelding, dat in de kracht, die van ons uitgaat, eigenlijk dan alleen de liefde voor God spreekt, zoo we die kracht uitsluitend op godsdienstig en geestelijk gebied aanwenden.

Men beeldt zich dan in, dat wie Bedienaar van het Woord wordt, God meer liefheeft dan wie in rechten of geneeskunde studeert. Dat God meer liefheeft, wie zich aan de Zending wijdt, dan wie zijn krachten aan de pers besteedt. Dat een gesticht voor redding van ongelukkigen hooger staat dan een stichting voor wetenschappelijk onderzoek. Kortom, dat de liefde voor God tot hooger uiting komt, zoo men arbeid op het terrein der particuliere genade, dan zoo ge leeft op het breede gebied der gemeene genade.

En dit nu is valsche gedachte. Gods grootheid en almachtigheid bepaalt en beperkt zich volstrekt niet tot het engere gebied van de zaliging der zielen, maar doordringt heel ons menschelijk leven; en de liefde voor God moet zich bij ieder onzer, al naar gelang zijn talenten zijn en zijn levensroeping is, op elk terrein des levens even bezielend en krachtig uiten.

Een schilder of beeldhouwer kan en moet even bewust en even voldingend zijn God uit liefde verheerlijken als een Zending of Philanthroop. Niets, zelfs het eenvoudigste beroep is hier niet buitengesloten. Een boer die ouderling is, moet zoowel als landbouwer in stal en graanschuur, als in zijn roeping als ouderling zijn God uit liefde met al zijn kracht dienen. Een moeder te midden van haar kroost en tegenover haar man heeft even heilige roeping om haar God uit al haar kracht lief te hebben, als een pleegzuster of een vrouw in den dienst der zending. En het valsche dualisme dat de moeder of dienstbode naar het gemeene leven verwijst, om de pleegzuster heilig te verklaren, voedt de liefde voor God niet, maar verderft ze.

Drie zonden belagen hier ons leven: het ongebruikt laten, het verkeerd gebruiken en het misbruiken van de ons toevertrouwde krachten, en in elk dezer drie wordt de liefde voor God verloochend.

Gelijk er geen staat aan het firmament is gesteld, of ze ontving de roeping om te flonkeren tot Gods eer, zoo ook heeft God aan niet eenig menschenkind een korrel goud in de ziel

ging leven onder den naam van jonkheer van Brugge.

Het is alsof nu in N-Amerika zekere Benjamin David Joris wil navorigen. Hij be- weert een openbaring Gods ontvangen te heb- ben, dat de oordeelsdag aanstaande is en dat de 144.000 verzegelden, uit al de geslachten Israëls (Openbaring VII) in hem hun geestelijk hoofd hebben te erkennen. Hij wees aan zijn verwaarde volgelingen de kleine stad Renton Harbor aan, als de plaats van waar zij den Heere zullen tegemoet gevoerd worden.

Dit alles wordt door een schare vercreiders van Benjamin voor goede munt aangenomen! Natuurlijk is Benjamin ook de man, die het geld van zijn volgelingen beheert. Als de oordeelsdag zoo spoedig komen zal, wat heeft men dan nog aan zijn geld en goed? Geen wonder dat zijn discipelen er allen toe overgingen om hunne eigendommen te verkoopen en het geld aan Benjamin over te geven! Dat er huuge- zinnen worden verwoest en dat vrouwen in armoede moeten wegwijken, is te denken. Maar het ergste is dat zij, die Benjamin volgen, hunne kinderen moeten afstaan. Dezen worden allen in een gesticht geplaatst, waar zij afge- zonderd opgevoed worden, om door de godde- looze wereld niet besmet te worden.

De mannen dragen lang haar en zien er fanatiek uit. Sommigen hebben een pover, anderen een welgedaan uiterlijk, terwijl er zich reeds onderscheidene gevallen van verstands- verbijstering hebben voorgedaan.

De overheid heeft tot hertoe geen termen gevonden om tegen Benjamin's drijven op te treden. Hij schijnt er voor te zorgen, dat hij geen vat op zich geeft. Honderden menschen verzamelen zich dan ook onverhinderd te Ren- tor Harbor.

Doch nu heeft Benjamin een nieuwe open- baring ontvangen. Hij beweert, dat hem door God bevolen is zijne discipelen naar Engeland over te brengen, omdat het eind der wereld van dat punt het best zal te zien zijn en dat daar de volle 144.000 zullen vergaderd worden.

Ware het niet gewenscht, dat eens een ge- neeskundig onderzoek werd ingesteld naar de geestvermogens van den leider der 144.000 verzegelden? Het staat bij ons vast, dat hij lijdt aan verstandsverbijstering of dat hij zich schuldig maakt aan bedriegelijke oplichting.

WINCKEL

Voor Kinderen.

EEN TERECHTWIJZING.

Een beeldhouwer was eens in zijn werkplaats bezig en arbeide ijverig. Hij was een kunst- naar die veel schoons leverde, en van dat zijn werk met vrouw en kinderen leefde. Hij stond overal als een bekwaam kunstrijk man bekend.

Een jonge man trad de werkplaats binnen, en vroeg verlof, al het schoone eens te bezien dat daar stond. Het werd hem vergund, en eindelijk kwam hij weer bij den werkmeester terug en zei:

„Ik ben ook beeldhouwer en hoop het nog eens ver te brengen. Ik ben trouwens al een heel eind op weg.”

De ander knikte en sprak: „Ik hoop ook, dat ge recht knap in dit kunst- vak zult worden. Doch reken er op: het eischt veel tijd en oefening. Het duurt in den regel lang, vóór iemand in staat is, er zich en de zijnen van te onderhouden.”

„O,” zei het jonge mensche verwaand, „daar denk ik niet aan. 't Is mij niet te doen om geld, maar om roem en eer. Daarvoor werk ik.” „Ei zoo,” antwoordde de beeldhouwer; „dat begrijp ik. De menschen werken toch meestal om hetgeen zij begeeren, maar dat zij het minst bezitten.”

De jonkman voelde zich juist niet geveid en nam kort afscheid. Hij zette zijn werk voort. Doch toen hij een dertig jaar later, zelf een meester in de kunst, bij het graf van zijn voor- ganger stond, moest hij erkennen, dat deze de waarheid had gesproken en — dat hij zelf van meening veranderd was.

NIET HETZELFDE.

We spreken dikwijls van de „blinde heide- nen,” en stellen hen ons voor, als zeer onwet- end en zonder kennis, dan van alledaagsche dingen, als ruwe, onbeschaafde wezens.

Dit is echter lang niet altijd zoo. In Hin- dostan bijv. wonen tal van beschaafde, ont- wikkelde heidenen. Toch zijn zij blind, want het waarachtige Licht, onzen Heiland zien zij niet.

Een zending die eenigen tijd geleden op een marktplaats, tot het volk over Christus had gesproken, kreeg des avonds bezoek van een priester, een vercreider van Boeddha, dus een heiden. Deze man bleek zeer geleerd te zijn, sprak ook zeer vriendelijk, en zei tot den zending:

„Ik vind het zeer schoon, dat ge zulk een ijver hebt voor uw geloof. Maar is het wel noodig, het hier te verbreiden? Het komt er toch maar op aan, dat we goede menschen worden, en dat willen we allen. Uw geloof is wellicht heel goed voor de Europeanen, doch voor ons past het niet zoo. Bovendien is 't eigenlijk toch alles eenleer!”

„Vriend,” sprak de zending, „als er eens in een gasthuis veel zieken lagen, en iemand sprak: Het komt er niet op aan, wat genees- middelen zij innemen, of misschien ook heel geene; het doel van allen is toch beter te wor- den. Wat zoude ge dan zeggen?”

„Dat zou dwaasheid zijn.” „Is uw rede dat dan ook niet?”

Op deze vraag wist de ander geen antwoord. Hij ging heen. Zeker heeft hij ernstig over deze vraag nagedacht. Want eenige maanden later, kwam diezelfde priester tot den prediker van Christus, om zich te laten onderwijzen in de leer des Evangelies. Later werd hij gedoopt en aan de kleine gemeente der Christenen toegevoegd.

AAN VRAGERS.

Hoe is het kunstje te verklaren, dat water warm gemaakt kan worden in een zakje van papier, dat boven een kaarsvlam hangt, en het papier niet verbrandt. Of is het pa- pier zoo gemaakt dat het niet kan branden?

Vriend B., die dit vraagt, noemt de zaak een „kunstje”. Dat nu is het slechts in schijn. Want iedereen kan het, als hij voorzichtig te werk gaat, wel doen. Ook is er geen bijzonder papier toe noodig. Men kan gewoon schrijfpapier ne- men, daarvan een zakje maken of anders een van ander papier; als 't water er maar eerst even in staat, tot het papier goed vochtig is. Hangt men het dan boven de vlam zoo zal het water heet worden, ja gaan koken, maar 't papier verbrandt niet.

Hoe dat nu komt? Wel, eigenlijk brandt pa-

pier, zoo als het daar is, nooit geheel, maar enkel de koolwaterstof die er in zit, en deze ook alleen bij zekere hitte. Dat ziet men daaruit, dat verbrand papier altijd asch en zelfs nog veel overlaat.

Nu is het water een goede warmtegeleider, dat wil zeggen, het neemt veel warmte op. Papier doet dit niet. Een stuk papier verwarmt men niet gemakkelijk, en blijft ook niet lang warm. De hitte van de vlam deelt zich dus door 't papier mee aan 't water, dat de warmte opneemt, maar aan het papier onttrekt of liever, belet dat dit heet wordt. Het verbrandt dus niet.

Vriend B. kan hetzelfde zien, als hij b.v. een stukje linnen spant om een horlogekas, vooral die wat bol is. Houdt hij 't horloge boven de vlam, dan wordt het metaal heet warm, maar het linnen verbrandt niet. ('t Best is een losse horlogekas te nemen, wyl het uurwerk wel eens onder dat braden kon lijden).

Een tweede vraag loopt hierover, of de ster- ren ook bewoonbaar zijn of men daarom- trent ook iets heeft ontdekt. Hieromtrent kun- nen we zeggen, dat op deze vraag, die meer gedaan is, het eenig antwoord moet luiden: De meeste ons bekende sterren zijn onbewoon- de, enkele bewoonbaar, ontelbaar vele ons geheel onbekend. Daarop komt ongeveer al wat de sterrekundigen weten neer.

CORRESPONDENTIE.

Enkele andere vragen hopen we weldra te behandelen. We herhalen echter ons verzoek om alleen dertlike in te zenden, die ook voor anderen van belang en tevens voor deze af- deeling geschikt zijn. Wat hiervan niet voldoet moet uiteraard ter zijde worden gelegd.

HOOGENBERG.

INGEZONDEN STUKKEN.

(Buiten verantwoordelijkheid van de Redactie)

Geachte Redactie!

Mag ik beleeft voor het volgende een plaatsje verzoeken?

In het publiek verslag van de vergadering der Classe „Woerden”, voorkomende in het laatste nummer van *De Heraut*, komt een mededeeling voor, die niet geheel juist is. De Deputaten voor de Zending deelen o. a. mede: „Dat Utrecht heeft gevraagd, of onze Classen het Zendingsterrein Poerworedjo zouden willen overnemen.”

Het ware voorzichtiger geweest, zoo men heel deze mededeeling in dit publiek verslag had weggelaten. De publieke vermelding is voor niemand van eenig belang, maar kan wel schaden en is zeker voor Utrecht en